ARQUEBISBE

CARTA DOMINICAL

348. ESTIU I VACANCES

2 d'agost de 2026

A l'estiu, moltes persones esperen amb il·lusió uns dies de vacances. Després de mesos de feina, estudi, compromisos i responsabilitats familiars, el cos i l'esperit reclamen una pausa. La cultura contemporània sol presentar les vacances com un simple espai per al consum, la diversió o l'evasió. Tanmateix, la mirada cristiana ens ajuda a descobrir una altra dimensió: les vacances poden convertir-se en un autèntic temps de gràcia.

En el llibre del Gènesi hi trobem una veritat fonamental: Déu mateix va establir el ritme entre el treball i el descans. Ens presenta un Déu que, després de l'obra de la creació, descansa el setè dia i el beneeix. Aquest descans diví no expressa cansament, sinó plenitud, contemplació i joia davant de la bellesa creada. L'ésser humà, creat a imatge i semblança de Déu, també necessita aquest equilibri. No som màquines destinades a produir sense parar. El descans és una necessitat física, psicològica i espiritual. Descansar no és perdre el temps; és reconèixer humilment la nostra condició de criatures i recordar que el món no depèn exclusivament del nostre esforç.

Les vacances ofereixen l'oportunitat d'aturar-nos i escoltar el nostre cor. Ja ho deia Jesús: «Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica» (Mc 6,31). Aquesta invitació continua sent actual. Necessitem espais de silenci per discernir, revisar la nostra vida, agrair els dons rebuts i reconèixer allò que necessita conversió.

Les vacances també ens ofereixen més temps per compartir amb la família, els amics i la comunitat. L'estiu permet recuperar converses tranquil·les, trobades ajornades i moments de convivència. L'amor necessita temps. Les relacions humanes es nodreixen de la presència, l'escolta i l'atenció mútua. Per això, les vacances poden esdevenir una escola de fraternitat, un temps per reconciliar-nos, per perdonar i per reforçar els vincles que sostenen la nostra vida.

Podem fer vacances de la feina, però no de Déu. El canvi de ritme no hauria de comportar l'abandonament de la vida espiritual. Al contrari, el temps lliure pot afavorir una pregària més pausada, una lectura meditativa de l'Evangeli, la participació en l'Eucaristia dominical o la lectura d'algun llibre espiritual que

durant l'any no hem tingut temps d'abordar. Déu continua caminant amb nosaltres onsevulla que siguem.

Les vacances no són una finalitat en si mateixes. Són una pausa que ens prepara per a reprendre el camí. El descans autèntic ens retorna a les nostres responsabilitats amb una mirada més serena, amb energies renovades i amb una major capacitat de servei. Quan vivim les vacances des d'una perspectiva cristiana, descobrim que no es tracta només de descansar el cos, sinó també de refrescar l'ànima. El Senyor ens ofereix aquest temps perquè recuperem la pau interior, aprofundim en les nostres relacions i renovem la confiança en la seva providència.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat